

?El cos polític contra el cost de la política

«Quines són les dinàmiques del poder? la ceguesa, la distància i el narcisisme»

Marina Garcés diu "en la capacitat per fer implosionar les dinàmiques del poder està en joc la possibilitat d'una vertadera transformació política i social". Quines són les dinàmiques del poder? la ceguesa, la distància i el narcisisme. El poder són una mena de talps fent excavacions enlaire, lluny de tothom, en la clandestinitat, que s'emmirallen amb les seues pròpies troballes, obren túnels per arribar més alt, cel amunt, on ningú, excepte ells, pot arribar. Aquesta manera de fer política etèria només beneficia a uns quants i és indemne a qualsevol crisi, és més, s'enforteix. Amb la pandèmia, els més rics, més rics i els més pobres, més pobres, ja ho heu vist.

Necessitem, doncs, política de cos a cos, de la que retalla distàncies, però no homogeneïtza (prou d'urbanocentrisme), de la que obre els ulls, però parpelleja davant de la tristesa del veí. Això no ho pot fer en cap cas un talp, un senyor amb corbata que prohibeix jugar a pilota als parcs, que vol transitar amb el seu cotxe lliurement a costa de tot i de tothom i que el màxim al sud que ha viatjat ha estat per donar més llustre a les sabates de xarol.

Intento fer aterrar tota esta dissertació sobre el poder. No serà mai portada als informatius de TV3 la falta de sediments del Delta de l'Ebre ni la massificació eòlica a la Terra Alta, mentre qui governa siga algú que fa política des del seu àtic de ciutat (des de l'alçada i des d'una estructura de formigó, doncs). Les decisions cada vegada es prenen més lluny de nosaltres, del poble, i dels pobles, en especial. Per això, cal que votem per qui està a peu de municipi, fent suport al vianant i que fem expansiu este vot estant allà on toca i quan toca, en cada desallotjament, en cada contracte amb l'especulació i la destrucció, en cada retallada, per revertir la situació. Molt se n'ha parlat de responsabilitat ciutadana en estos temps, siguem responsables també en l'exercici de fer política.

La pandèmia ha deixat en evidència les flaqueses del sistema, una piràmide que amb el seu propi pes esclafa vides i territoris i que, en comptes d'ensorrar-se, ens convida a escalar-la amb les cordes de la caritat. És més sòlida la solidaritat, sempre.

Ara que hem tastat els propis límits, els del cos, els de la vida, retornem-nos el poder perquè es dixer de travessar, col·loquem-nos el poder a la sola de la sabata, allà on el podem veure, no més lluny. Això és defensa del territori, defensa dels drets de les classes populars, defensa de la cultura i de les nostres parles (en plural, n'hi ha moltes de llengües catalanes!), defensa i protecció acèrrima dels serveis públics. Que de cada municipi i barri, nasca un cos polític, que es pugui desplegar en defensa i també erigir-se en propostes, per revertir el cost darrer de la política.